

Една линия, която ще се опредѣли по гребена на Комъ Балканъ;

Отъ тамъ, къмъ юго-юго-западъ до кота 1109 (по Видличъ гора на югъ отъ Вълковия):

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, като мине презъ котитѣ 1602 и 1344 и на изтокъ отъ Горни Криводолъ и пресича р. Комщица на около 1 километръ и 500 метра надъ Долни-Криводолъ;

Отъ тамъ до една точка на шосето Царибродъ—София, непосредственно на западъ отъ разклонението на шосето за Калотина:

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто като се прекара на изтокъ отъ Мъзгошъ, на западъ отъ Станинци, на изтокъ отъ Бребевница и на с. и. отъ Липинци презъ кота 738;

Отъ тамъ къмъ западъ-юго-западъ до една точка, която ще се избере

une ligne à déterminer sur la crête du Kom Balkan;

de là, vers le Sud-Sud-Ouest et jusqu'à la cote 1109 (sur le Vidlič Gora au Sud de Vilkovija);

une ligne à déterminer sur le terrain passant par les cotes 1602 et 1344 et à l'Est de Grn. Krivodol et coupant la rivière Komstica à 1 kilomètre 500 environ en amont de Dl. Krivodol;

de là, et jusqu'à un point de la route Tsaribrod — Sofia immédiatement à l'Ouest de la bifurcation de la route de Kalotina:

une ligne à déterminer sur le terrain passant à l'Est de Mozgos, à l'Ouest de Staninci, à l'Est de Brebevnicа et par la cote 738 au Nord-Est de Lipinci;

de là, vers l'Ouest-Sud-Ouest et jusqu'à un point à choisir sur le cours

претенции по късно разшири въ териториялни придобивки, като компенсация за уголъмяването на България съ частта отъ Македония и Тракия. Започнатитѣ преговори съ посредничеството на руския пълномощенъ министръ въ София къмъ 1 Ноември 1912 г., продължили въ Лондонъ, се приключиха на Посланическата Конференция въ Петербургъ отъ 26 Априлъ (9 Май, 1913 г.¹⁾. По чл. 1 отъ тоя договоръ гр. Силистра съ периферията се отстжи на Румъния, и новата румъно-българска граница започвайки отъ една точка на Дунава, приблизително 3 клм. отъ Силистра като пресече шосето за Шуменъ, после това за Варна, влизаше въ старата граница на около 3 клм. окрайнината на града. Обаче още не бѣха се приключили преговоритѣ около Лондонския миренъ договоръ, когато Сърбия и Гърция уговариха единъ съюзъ помежду имъ въ случай, че не имъ бждатъ задоволени отъ България исканията по разпределение придобивкитѣ; първитѣ — за откъсване по-възможност по-голяма частъ отъ Македония, по мимо точния текстъ на чл. 2 отъ тайния анекскъ къмъ договора за приятелство и съюзъ между България и Сърбия отъ 19.11. 1912 г.²⁾, а вторитѣ — не само за Солунъ и Кавала, но и за голѣма частъ отъ югоисточна Тракия, дори до р. Марица.

На 5 Май 1913 г. съюзътъ, както установява Бѣлата Книга представена на Гръцката камара презъ 1917 г., помежду Сърбия и Гърция бѣше вече фактъ, който се потвърждаваше не само отъ прекомернитѣ искания на сърби и гърци, но и отъ започнатитѣ приготовления по тѣхнитѣ позиции. Подписания на 5 Май протоколъ на 1 Юни бѣше вече формаленъ договоръ. Сщевременно Сърбия и Гърция направиха на Румъния предложение да влѣзе въ коалицията. Гърция се опита даже да привлече довчерашната обща противница Турция (докладъ на румънския министръ-председателъ Майореску — Румънската Зелена Книга — 1912—1913 г.). Инцидентитѣ и предизвикателствата между отделнитѣ войскови чиновове на съюзнитѣ войски спрямо България въ началото на Юни се обърнаха въ нежелателни, умишлено предизвикани отъ Сърбия и Гърция групови стѣкновения, които завършиха съ бойнитѣ дѣйствия отъ 16 Юни 1913 г.

¹⁾ За С. Петербургския Договоръ и подробности по събитията гл. Т. I-ви стр. 53—55.

²⁾ Гл. Т. I-ви стр. 37—39.